

DANICA.

Katolišk cerkven list.

№ 1.

V četrtek 1. prosenca 1852.

Tečaj 7.

Posvečenje

k novimu letu.

Zemlje in nebés Kraljica,
Nad kerube vse češena!
Tebi naša naj Danica
Bode v slavo posvečena.

Vzem' jo pod peruti svoje,
De Slovence razsvitluje,
Tvojga Sina slavo poje,
Tvoje dvištvo oznanuje.

K nov'mu letu pa z višave
Nam pokaž' nebeško Déte,
Naj otmé otroke Slave
Od nezgód hudo zadete.

Greha sponse naj zutare,
Jenja milosti pravica,
Zliva nove blagodare:
Sprosi Božja Porodnica!

Jeran.

Sanje o novim létu.

Nekaj sila važniga vam imam povedati, ljubi Slovenci! pa akoravno sim prepričan, de me bote radi in zvesto poslušali, se vendar skorej bojim, na glas govoriti — tako skrivne in svete reči so namreč, — in nar raji bi se k vsakimu zmed vas posebej vsedil in mu tiho na uho povedal, kar mi ni moč zamolčati. Pretečeno noč sim imel čudne, zares neizrečeno čudne sanje, kakor še nikdar poprej v svojim življenji ne. Sanjalo se mi je od noviga léta. V sanjah je namreč pred menoj stalo novo leto, pa zagernjeno je bilo s silno gostim zagrinjalom, tako de mi skoz njega ničesar ni bilo viditi mogoče. Neizrečeno me je mikalo, zagrinjalo odgerniti in pogledati, kaj de nam bodo novo léto perneslo — kdo bi tudi, še zlasti v sanjah tako radovednost človeku zameril? — pa ni mi bilo mogoče. In kakor je sv. evangelista Janeza silna žalost začela obhajati, ko je vidil pred seboj s sedmerimi ključavnicami zaklenjene bukve prihodnosti, in se nobeden ni našel, kateri bi vredin bil, ključavnice odkleniti in bukve odpreti: tako sim tudi jaz silno žalovati začel in milo zdihovati, de bi mi ktera viši moč pomagati in zagrinjalo odgerniti blagovolila. In glej, zdajci se zagrinjalo samo od sebe odgerne! Oh, še mi serce od radosti trepeče, ko se tega svetiga trenutka spomnim! Zagledal sim kakor na svitlobelim oblaku Boga Očeta, tako kakor ga vidimo na podobah zobraženiga. Njegovo obličje je bilo nad vas človeško besedo lepo in ljubeznjivo,

sveta groza me je obšla, in padel sim na kolena, želč poljubiti noge svojimu Bogu, pa mojim grešnim ustam ni bilo dano, se dotakniti Njegovih presvetih nog. Oh, ali kako hitro se je moje nezumno veselje v ravno tako nezumno žalost spremenilo! V svetim strahu povzdignem zopet svoje oči, pogledam bolj natanjčno okoli in kaj vidim! Globoko spodej zagledam našo nesrečno, — nesrečno zato, ker toliko pregrešno Evropo, slišim strašno gromenje, vidim ognjeno streló sim ter tje skoz podnebje švigati in zdaj tū sem in zdaj tjekej trešiti, vidim strašin požar vasi, terge in mesta končavati; slišim zopet vetrov novo tuljenje in vidim goste tamne oblake, sovražno točo v svojim črnim krilu noseče, in kodar so jih vetrovi dervili, zagledam nadrobno sosekane vinske gorice in žitne polja; zopet vidim, kako so, skorej kakor per vesoljnim potopu sveta, vsi nebeški lijaki odperti, kako strašno se narašajo studenci, potoki, reke, jezera in kako se morivna povodinj kakor kipenje morja skoz cele pokrajne vali, poljske perdelke, ljudi in živino, vasi in terge v svojim grobu pokopovaje; vidim tudi blede smert z urnimi nogami od dežele v deželo tekati, seboj je vodila kužne bolezni, in koder je šla, sim vidil pogrebce v gostih verstah merlice na pokopališa nositi. In kakor de bi se nesreče zadosti ne bilo, sim vidil brate zoper lastne brate v kervavim puntu se vzdigniti, strašno so vojskini topovi gromeli, in kakor listje v jeseni so padali od morivniga svinca zadeti ter barvali z vročo kervjo mestni tlak. In zdajci se vzdigne od zemlje gori strašin krik in jok, nezrečeno milo žalovanje in zdihovanje, kakor ga je le slišati ob časih vojske, lakote in kuge. Kadar sim vse to vidil in slišal, sim se tresel od strahu, kakor šiba ob potoku in serce v persih mi je hotlo žalosti umreti. Spoznal sim, de je vse to le podoba pretečeniga leta in ravno sim hotel zopet pred nebeškiga Očeta poklekniti in ga prositi, de bi nam v novim letu s takimi strašnimi šibami perzanesel, kar zaslišim neki glas, pa ne vem, od kod de je prišel, kateri je tele psalmove besede tako resno govoril, de so mi vse kosti trepetale: „Kelh grenkosti je v rokah Gospodovih, nagnil ga je že takraj in unkraj, pa kar je nar grenkejšiga je še notri: pili bodo iz njega vsi grešniki zemlje.“ Ko sim te grozovite besede zaslišal, so se moje oči posili proti nebeškimu Očetu obrnile, pogledat, ali res ta pregrenki kelh v svojih rokah ima, ker tega poprej nisim spazil, in kaj sim zagledal? — O ljubi braveci in poslušavci! dovolite mi, de tukej neham, svoje sanje vam perpovedovati, zakaj bojim se, de bi vam preveliko žalost za novo leto naredil, med tem, ko sim se namenil, vam le srečno in veselo novo léto vošiti: pa ker me tako zvesto poslušate, spoznam, de želite moje zares čudne sanje do konca zvediti in tedaj vam bodi vse brez perkrivanja povedano. Zagledal sim v desni roki

Boga Očeta grozovitno šibo, še veliko grozovitniši kakor vse tiste, s katerimi smo bili dosihmal tepeni, in na vsaki biljki, iz katerih je bila spletena, se je bralo z ognjenimi čerkami zapisano: Gorje! gorje! in v tem, ko ste dve grenki solzici iz Njegovih oči pertekle, je povzdignil to šibo visoko, na novo z njo udaril! našo prenesrečno Evropo. Tu sim spoznal, kaj nas čaka v prihodnjim letu ali saj v bližnji prihodnosti. Nova groza me obide, naglo se vzdignem, ter hočem zopet pred Boga poklekniti in ga prositi, de naj mene s to šibo udari, drugim pa perzanese; todo neka skrivna moč me je serdito nazaj pahnila in me s temlo nevoljnim glasam zavernila: „Kako se prederzneš ti, ki si sam grešnik, božji pravici zadostenje dajati za grehe družih?“ Ko sim te resnične besede zaslišal, sim se v duhu pred Bogam ponižal, strah pa me je tako bilo, de persi niso skorej dihati mogle, in de mi je kri v žilah zastajala, in od straha ves oterpnjen čakam, kaj de se bode zgodilo. —

(Dalje sledi.)

Srednjoafrikanski misjon.

V Zagrebškem kat. listu se bere, kar nasleduje: O daljnem napredku srednjoafrikanske misie vam zamoremo oznaniti iz dopisa c. k. aleksandrijskiga vélikiga konzula do visokiga pečalništva (ministerstva) zunanjih zadev, naslednje veselo oznanilo. Egiptovski véliki konzul g. K. V. Huber je priporočil konzulatama v Kartumu in Kajru, de naj pridobita apostolskimu vesoljnemu namestniku za srednjo Afriko, prečast. Ignacju Knobleherju in njegovim tovaršem povsod svobodin pot brez zadržka. Pridši mesca kimovca, kakor je znano, s svojimi tovarši v Aleksandrio, je šel naglo dalje v Kajro, in je vesoljniga namestnika g. Knobleherja osebno skazal zapovedniku Abbas-pašu. Ker je bil g. Huber že poprej poglavarju naznanil, de ta apostolski misionar je pod obrambo nj. veličanstva avstrijskiga cesarja, ga je le-tá sprejel prav perljudno in prijazno. S posebno zadovoljnostjo se je z njim v arabekim jeziku pogovarjal od Zamorcov pri Beli-reki, in se veselil, de g. Knobleher tako gladko arabsko govori. Ko je visoki carski ferman v zapisnik pisal, je dodal na prošnjo velikiga konzula še dve naredbi, v katerih se misionu zagotavljuje ne samo bramba in pomoč mestniga poglavarstva v Egiptu in Sudanu, temuč se mu podeli še ta posebna milost, de bo na cestnicah (mitnicah ali colih) oprosten vsaciga preiskovanja, in de naj se mu urno preskerbi dobrikupni prevoz. Za tem je g. veliki konzul tudi vpravniku egiptovskiga odpravljanstva, Hajredin-pašu naročil, de naj misli preskerbi za spodobno ceno dobro in veliko nilsko ladjo (vasobio). Hairedin, ukaz s tem bolj natanko spolniti, je odstopil svojo lastno v Bulaški orožnici iz železa zdelano in prav pripravno napravljeno ladjo — in pa prav po nizki ceni, namreč za 3000 tolarjev, ktera bi nar manj še enkrat toliko stala, ako bi si jo dal človek posebej delati. In tako bo misjon, z vsim potrebnim previden, čez kake dni začel svoje popotovanje skoz gornji Egipt in nilski vodopad, skoz Nubio, Dongolo in Berber proti svojimu odločenimu mestu. Previdno in postavno obnašanje g. vélikiga vikara, kteri ves z dušo in s telesam živi za svoj visoki poklic, in tudi neutrudljivo prizadevanje cesarskiga konzularskiga opravnika g. dr. Reitzta v Kartumu obeta nar lepši vspéh tega početja. Iz pisma g. Knobleherja od 18. kim. zamoremo še pristaviti, de so v Aleksandrii Zamorci prišli k njemu in ga kleče prosili, de naj jih prejme v svojo službo. Tudi z Libanona je prišel nekdo ga prosijoč, de naj se mu sme

pridružiti. Ravno tako hvali Knobleher namestniga egiptovskiga kralja, ki ga je prav lepo sprejel in mu vso mogočo pomoč obljubil.

Društvo za spreobrnjenje vsih krivovercov.

Danica je že enekrati naznanila, kako de častiti O. Ignaci Špencer vse keršence kakoršniga koli verniga spoznanja prosi, de naj bi slehern vsak dan molil očenaš in češenomarijo, de bi zmotenci kterikoli spoznali resnico. Pred nekaj časam je ta apostolski mož persel v Rim, kjer se še zdaj znajde. Sveti Oče so Ignacijevo prizadevanje poterdili, ga blagoslovili in z odpustiki obdarovali. Zdaj tedaj se bo to pobožno početje v pravo društvo spremenilo. To društvo h kterimu je podstava že vložena, se opira na prepričanje, de je dolžnost sleherniga katoličana, skerbeti, de se zmoteni otmejo, in k temu po svoji moči pomagati. V to društvo O. Ignaci ni namenil posebne ločine ljudi, ni nikakoršnih postav ali predpisov dal, ne posebne molitve ali prineskov udam odkazal. Cela sveta Cerkev naj se šteje v to društvo, cerkvene postave naj njegove postave bodo, in ljubezin njegovo ravnalo, ktero bo slehernimu naj bolje odkazala, kaj mu je za spreobrnjenje nesrečnih od Cerkve ločenih bratov storiti. Namen Ignacijevega početja je sprerivič le ta, ljudi zbuditi, de bi spoznali dolžnost za ločene brate skerbeti, in jim nar boljši pomočke v ta namen nasvetovati. Ti pomočki pa niso oblast, učenost, prepirljivost, ampak molitev, — ker le samo Bog zamore milost razsvitljenja in spoznanja v serce vlti, — in pa sveto življenje po zgledu Jezusa Kristusa, ki pravi: „Posvečujem se samiga sebe za nje, de se tudi oni posveté v resnici.“ Pred družimi nar bolj on želi, de bi se molilo za spreobrnjenje Angležov, ker na njih spreobrnjenju ni zastavljeno samo spreobrnjenje družih protestantov ampak tudi nejevernikov. — Kolikorkrat kdo moli češenomarijo ali pa kako drugo molitev v namen spreobrnjenja krivovercov, dobi po papeževim dodeljenji (dopis 9. mal. travna 1850) za 300 dni odpustike.

Ogled po Slovenskim.

Mision v Komnu na Krasu od 4. do 15. grudna 1851.

Komniška fara in tehantija s svojimi farami, podfarami in hčerami šteje 15492 duš, in je s 26 duhovniki v zveličanski veri podpirana in preskerbljena.

Visoko častiti Gospod Oče Anton Bankič rojen v St. Petru blizo Čividale, slovenec, iz Jezuitarskiga reda, so se k zavzetju vsih poslušavcov dobro obnesli, in pokazali, de so polni apostoljskiga duha, de so mož v duhovni vednosti premeden, in ves vnet za zveličanje ovčic. Mogoče ni dopovedati, s koliko tihoto, pazljivostjo in željnostjo ga je ljudstvo iz vsih tudi ptujih in daljnih okrožji pri pogodnim in lepim vremenu sem pridši dan za dnevam, čedalje več obsulo ga poslušati. Zamolčimo vse okoljnosti, ktere so se pri sprejemu in končanju misiona godile in rečemo samo to, de naj bolj prostorna farna cerkev sv. Jurja mučenca na Krasu je bila vseskozi v začetku kakor h končanju misiona z ljudmi tako napolnjena in natlačena, de ne duhovšina, ne misionar niso bili v stanu brez pomoči mnogih junakov in cerkvaikov na svoje mesto k duhovnimu opravilu se preriti; de ni nikoli zamogla ta prostorna cerkev le polovice ljudstva povzeti, temuč je veči polovica zunaj ostajati mogla; in de ni nikoli nobena poletna toplota in vročina toliko vode iz ljudi izžmela, kolikor

ta gnječa v cerkvi; potne rute in človeška obleka niso zamogle vode popiti, temuč stene, strop in tla so bile tako z vlage prevzete, de smo kakor na nas škropečim dežju vsi mokri bili. — Serčno smo se pa tudi spovedniki svojiga poklica poprijeli, ker je ta učenik čez resnice naše sv. vere, posebno pa od štirih poslednjih reči tako ginljivo govoril, de je vsakimu poslušavcu, hudobnemu kakor pobožnemu serce pokalo, kakor de bi ga z nožem presunil: Zdihovanje, solze in objokovanje jih je tako prevzelo, de se je na glas rotenje greha slišalo: ne več! ne več! o moj Jezus! te ne bom dalje žalil, zdej grehe zapustim. —

Kar nas pa gotovo poboljšanja in resnične spokornosti prepriča, je to: de so mnoge deklice svoje ošabne glavne rute in zavratnice (tul anglé) še pred spovedjo sožgale, ali razparale in po zlo (priprosto) pripravile; pa tudi fantje so očitno poboljšanje s tem pokazali, de so bolj krotki, ponižni, spošтовani, bogljivi in vgnani, z eno besedo, stara mlačnost, v katero je bilo ljudstvo nekaj lét sem po slišanih praskah ptujih dežel zašlo, je bila po misionu pregreta in v vrelico postavljena, de je svojo revšino na duš spoznalo, in se gorljivo k Bogu, kakor zgubljeni sin, povernilo. — Bog daj, de bi ta vsejana beseda obilin sad obrodila!

De pa tukejšni kristjanje niso bili tako dalječ v greh zapleteni, in od Boga ločeni nam pričuje njih obnaša proti misionu, ker tukej nismo od nobeniga zopernika sv. vere in duhovšine taciga grajanja in obrekovanja slišali, karoršniga nam mnogi dopisi od obhajanih misionov po drugih krajih naznanujejo. Sram jih bodi, kateri misione grajajo in obrekujejo; s tem nič družiga ne kažejo, kakor odpad od vere, odpad od Boga. — Njih plačilo jih čaka pred tistim, kteriga misionarji, in mi oznanujemo.

To naj slehernimu pričuje, de tudi tukejšna duhovšina si je veliko prizadevala ljudstvo iz spanja mlačnosti zbuditi, in de o času misiona je vsaki dan 20 do 30 spovedovavcov od petih zjutrej do pol desetih, in popoldan od dveh do desetih neprenehama spokornike zasliševalo, in veči del njih je veliko spoved opravilo. Samo o času premišljevanja in podučevanje, to je, od pol desete do poldan, in od 2. do 5. popoldan so na mision pazili, pa tudi nekatere noči še verh toga od 11. ure po večerji, do 2. popolnoči spovedovali, tako, de so včasih té po predpisu misionarskiga redu sebi v počitek odločene ure v spovednicah prenočevali, in tako še čez 7000 spokorjencov s presvetim rešnjim telesam obdarovali, kteriga števila nam ni še noben dopis misionarski iz mnogih krajev naznanil. — Koliko ljudi je pa še zastalo za prihodni teden, ki ni moglo vsem postreženo biti.

De smo si pa mi spovedovavci z večim veseljem ta jarm zadeli, nas je radodarljivost našiga visoko častitiga gosp. fajmoštra in tehanta Andreja Kozman-a obilno podpirala, ker so nas z vso potrebno hrano brez plače obino okrepčevali, in prenočevali. Hvala jim! slava jim!

Duhovšina.

V zadevi bratovšine ss. Cirila in Metodia.

Od Savine. 23. Dec. K—. Veselo novico ti zamorem za novo léto dopisati, ljuba Danica! Družba ss. Cirila in Metodia v spreobrnjenje od cerkve ločenih Slavjanov veselo napreduje. Nenavadno veliko Slovencev ji je že perstopilo; podobci, kateri se bodo udam bratovšine v znamenje podelili, so že naročeni in bodo do spomladi že gotovi. Tudi se je že ta bratovšina v Rim sv. Očetu na znanje dala, s prošnjo, jo blagosloviti in udam bratovšine nekatere odpustke podeliti. Za-

upamo, de kadar pismo cerkveniga poterjenja iz Rima nazaj pride, bo ta lepa bratovšina še veselejši oživela, in pod obrambo tega apostolskiga blagoslova se daleč okrog razširila po vsih daljnih slovanskih deželah. Povabimo tedaj za novo léto zopet vse ljube Slovence h tej bratovšini in jih prosimo, de bi te kratke vsakdanje molitvice svojim ločenim bratom ne odrekli, zlasti pa prosimo vse dušne pastirje, kolikor perserčno zamoremo, de bi, spoznavši visoki cilj te bratovšine, jo svojim ovčicam perporočali, kolikor zamorejo. — Znamenito bo tudi našim bravcam zvediti, de je ravno v tem letu tudi neki grof na Francoskim molitevske družbo v enaki namen osnoval, in de so v Briselnu celo že bukvice na svitlo prišle z naslovom: „Union des Prieres pour la conversion de la Russie et l'extinction du chisme chez les peuples Slaves.“ Tudi pobožni Jezuiti se neki te naše molitevske bratovšine sila veselijo. Ako tedaj že celo katoličani v ptujih deželah za spreobrnjenje naših ločenih bratov molijo, bomo mar mi manj ljubezni do njih imeli? — Ob enim še tudi povemo, de za spoved in s. obhajilo, katero je svetovnim udam te bratovšine za god ss. Cirila in Metodia naročeno, je čas skoz celo osmino tega godovanja, kar se je v povabilu različno omeniti pozabilo.

Društvo ss. Cirila in Metodia.

V bratovšino ss. Cirila in Metodia za spreobrnjenje ločenih grekov se je razun mnogih družih dosihmal tudi 105 gimnazialnih učencov zapisalo, kar njih pobožniga duha naznanuje. Iz I. reda jih je 28, iz II. 20, iz III. 20, iz IV. 37 pristopilo. —

Iz zanesljiviga vira zvemo, de je vstav družbe ss. Cirila in Metodia 30. listop. do sv. Očeta v Rim odpravljen s prošnjo vred, de bi ga poterdili in z nekterimi odpustiki obdarovali. Podobice v namen tega društva so že v Terstu v Lojduvi bukvarni naročene. Bodo pa bakrorezi s primerno molitvo na drugi strani.

Do godú teh dveh apostelnov bodo že gotove, tako se upa. K društvu pristopa obilno število Slovencev.

Društvo sv. Hermagora.

To društvo bo zmed naj prvih dél v roke vzelo življenje svétih, ki ima biti priserčniši in obsirniši v popisovanji življenja, krajši v naučevanju (moraliziranju), kakor Verititovo „Življenje svetnikov.“ Spisovanje bo med več pisavcov razdeljeno, torej se bo zamoglo v nepredolgim času izdelati. Tudi s podobami ima biti ozaljšano.

Ljubljana. 22. uniga mesca so bili korarji prečastitljivi gospodje Zorn, Dr. Polc in Dr. Pogačar slovesno vmeniti.

* Mnogozasluzeni vojniški duhoven našiga polka častiti g. Tomaž Čibašek je zvoljen obsadni (garnizonski) duhoven v Benetkah.

* Ker so se nekteri gospodje ponudili za Novice in Danico afrikanskim misjonarjem pripomoči; se naznani, de se bota lista zastonj dajala; namenjena pomoč dobrotnih gospodov pa se bo v poštnino obrnila, in kolikor ostane, za afrikanski misjon. Torej prosimo o priliki poslati.

Vredovavstvo.

Ljubljana. 16. grudna so bile porotne sodbe za pretečeno léto dokončane. Na to je imel deželni sodnijski svetovavec g. Šmale, predsednikov namestnik, kratek in krepek govor do prisežnikov, v katerim je opomnil obilniga števila to leto pred sodbo obravnavnih hudodelstev, nad tem svoje sozaljenje izrekel in poslednjič naslednje tehtne besede pristavil: „Mi vsi spoznamo visoko vrednost olike in učenosti, kakor tudi dobrotne nasledke šolstva, vender šolsko obdelovanje

samo še ni zadosti, serce oblažiti in prederzno razuzdanost krotiti; to nam je leto 1848 jasno dokazalo. — Spoštovanje postave, ki je bila že pred več tavnent leti na Sinaju oznanjena, in je v vsako čutivno serce zapisana, zamore le sama vera stanovitno ohraniti. Kdor veri tako serčno spričevanje da, ga mora tudi v sercu imeti. Bog nam daj veliko tucih uradnikov.

Iz Loža se piše v „Lab. Ztg.“ de je bilo blizo 2000 oralov zemlje več ko 4 tedne pod vodó, in de je vsa ozimina pokončana. Vsa škoda znese po vradnim pregledovanju 40.000 gold.

Razgled po kersanskim svetu.

Dunaj. 21. listopada je bila v cerkvi Marije Device na Bregu neka judinja kersana. Prečast. gosp. vodja Ignaci Fürst jo je učil in kerstil. — V drugim zbirališu katoliškiga društva (11. grudna) je imel Dr. Hoffinger imenitni govor od potrebe katoliških učencikov, učivnih bukev in podstav (principij) po vsih učilnicah, in od katoliškiga čuvanja nad tako imenovanim leposlovstvom in kazališem v katoliški Avstrii. — V Berolinu je leto na leto več katoličanov; zida se nova katoliška cerkev; kralj je naklonjen katoličanam, to protestante zlo jezi. — Bratovšina svetiga Detinstva (za male) v rešenje ubozih nejeverskih otročičev se od nekaj časa sem močno razširja; na Dunaju šteje 10.000 udov, v Pragi se dobro zmaga. Na Dunaju je zdaj napravljena podružnica te bratovšine za vso Avstrijo, in bo s Pariško materjo bratovšino v vedni zvezi živela. — Katoliško društvo pobožnih gospa v Gradcu je pretečeno leto 11.358 gold. ubogim beračiti se sramujocim osebam podelilo in napravilo šolo, v kateri je 20 s. otoc z vsem prevideno. — V Labudski škofi bo napravljeno Lazaristiško sobivalše; trije duhovni so šli že v noviciat v Pariz. — Djakovski škof J. Strossmayer je imenovan apostolski namestnik katol. škofijstev v Serbskim Belogradu in Semederovi. — Prečast. Zagrebski vikši škof so pred nekoliko leti založili dom milostivih sester ter jim zročili bolnišnico in deklisko šolo; letas so tudi kupili hišo za šolo dečkov ubozih staršev, in poklicali dva šolska brata, ktera že 134 ubozih dečev učita v vsakdanji šoli; mimo tega tudi v nedeljski šoli 17 bolj odraslih. — Sv. Oče so poslali 21. listop. vsim škofam razpis (encikliko), o katerim tožijo čez zmote sedajnosti, kličejo k zaupljivim molitvam in podelijo odpustike v podobo svetiga leta. — Ludovik Napoleon predsednik francoske samovlade, je katoliški Cerkvi povernil pomljivo cerkev sv. Genofeve, varhinje Pariškiga mesta, ki je bila od posvetnežev v prvim puntu v panteon spremenjena t. j. v hišo v kateri so imenitnim možem — svojim bogovam — spomenike delali. — V protestanski Švedii bo moglo v kratkim petnajst žen v pregnanstvo iti, ker so se h katoliški veri spreobrnile; tako dela protestanska vlada! — V Parizu se je h katoliški veri spreobrnila že tretja hči velikovojvodkinje Badenske Štefanice. — Palmerston veliki rovár in podžigavec ni več minister; na njegovo mesto je postavljen lord Granville.

Nemški Gradec. Ker je vlada tajčkolištvo prepovedalo, je poglavarstvo tem malopridnežem vse vpisavnike, in druge sumljive bakve in zapeljive spise pobralo in v sodni spravilo. Nar veči del teh nejevercov je bilo rokodelskih hlapcov. — V Bratislavu imajo šolci katoliško bravno društvo, ki se prav lepo obnaša. — Po pogodbi 1847 med papežem in rusov-

skim cesarjem sklenjeni bodo katoličani v polno vživanje svojih cerkvenih pravic djani. — Visokočast. g. Levovski škof spodbudujejo v pastirskim listu svoje vérne k posvečevanju nedelj in praznikov. — Parski kralj Ludovik je poslednje štiri leta 56.000 gold. v prid misjonov obernil. — „Ostdeut. Post.“ pravi, de je po vsim Nemškim tajčnekatoliški sodergji odzvonilo.

Turin. Profesor Nuytz je pred nekaj časam delo na svitlo dal, v katerim je bilo mnogo zoper katoliško vero, torej so bile bukve v Rimu preklicane. Zdaj je pa ta mož nov spis: „Profesor Nuytz svojim sodržavnam“ na svitlo dal, v katerim je zgolj zasramovanje zoper sedež sv. Petra, in vender se ta mož še prederzno dobriga katoličana imenovati. Nar hujsi je, de je od vlade podperan in spodbudovan to zabavljanja na svitlo dal. Ako je res, pravi Oest. Volksfreund, de vlade, ktere Cerkev preganjajo, same sebe podkopujejo — in skušnja poterdí, de je to res — tedaj gre Sardinsko z naglimi stopinjami svojimu breznu nasprot. Ž njo, in blezo še pred njo dirja profesor Nuytz, ker njegovi tovarši profesorji, je viditi, de se ga že sramujejo, in eden se je že poslovil za tovarštvo vikšiga učilniga sveta. Kmal se bo reklo: Sic transit gloria mundi! Šlo je — ti in tvoja čast! — Žalostni predglas so obilni umori, de je stermeti; — v enim letu jih je bilo 366.

Zmés.

* Angelj božji s pokritim obrazam. Nic angelvarha bolj ne žali, kakor greh; z zamerzo, še več, s solznim ocesam se oberne proč od človeka, ki greši in greh ljubi. Franciška Rimska, ta angel že na svetu, ki je bila v vedni zvezi s svojim s. angelam varham, ta svetnica božja je pri vsaki nar manjši zmoti zapazila, ktero je storila, de si je njen s. angelj obraz z rokami zakril. — O kako zlo imamo vzrok, pred greham bežati, kakor pred kačo, ker našiga angelja varha tako globoko žali, in ga se mora, spred nas bežati. Kakor dim čebele sežene, pravi sv. Bazili starši, kakor hud smrad golobe odpodi, tako tudi oberne objokljiv, gerd greh angela, varovavca življenja, od nas proč. T.

* Znamnja. V Beratú na Turškim se je en del terdnjave pogreznil in ž njim 400 vojakov. Nad 800 ljudi, nekaj turkov nekaj kristjanov se pogreša. 300 hiš, greška cerkev in dva metčita sta v navarnosti se podreti. Neki hrib je bil nekako v sredi svoje visave kakor vprek odrezan, in deleč v okrogu razmetan. V sredi hriba se je odperlo žepno ali žrelo, iz kteriga se je črn dim valil in debelo kamnje okoli degalo; na to je začela reka žeplene stolplenine ali lave vunkaj liti.

* Neki dopisnik v Moravskim kat. listu priporoča k povzdigi kersanskiga duha katoliške družbe: otrokam družbo Jezusoviga Detinstva za spreobrnjenje nejeverskih otrok; po vsih katoliških farah družbe devic, za ktere bi bila ob časih božja služba s primernim cerkvenim govorom, ktere bi se tudi za vsak dan h kratki molitvici k Materi božji zavezale in saj vsake kvatre k spovedi hodile; — dalje priporočuje za mladenče, ki študirajo, učeniške družbe, za rokodelske posebej bravske zveze. V vsakim stanu se nadja dopisnik, de je še veliko prav poštenih duš. Med ženami in možmi, pravi dalje, so tudi še mnoge zlate duše; za take so družbe sv. Vincencia in sv. Elizabete, ali pri poštenju ne „Creti“ in „Pleti“, ki plešejo in vriskajo in praznike s plesavskimi nogami poplešejo.